

Skibsbesætninger gøre Forsøg paa at redde Menneskeliv, hvis de skulde betale Forsikringen selv, men vi ere gaaede med til, at Staten overtager Risikoen, fordi vi have ment, at det er en Samfundsinteresse, og vi ville gøre, hvad vi kunne, for at opfordre stærkest muligt til at redde Menneskeliv. Derfor have vi sagt: Hvor det gælder Redning af Menneskeliv, overtager Staten hele Risikoen.

Ved de af mig omtalte fire Puukter er det altsaa konstateret, at vi i Udvalget meget vel have kunnet vise os imødekomende overfor Rederne, men saa synes jeg rigtignok, at Billighed taler for, at man, naar der fremkommer Ønsker i den anden Parts, i de forsikredes Interesser, ikke burde stille sig saa afvisende, som Udvalget har stillet sig overfor vore Ændringsforslag. Vore Ændringsforslag gaa jo ud paa at søge at give Søfolk en Ret til at udpege Repræsentanter, der skulle varetage deres Interesser i Ulykkesforsikringsraadet, og vi have haft gode Grunde til at gøre dette, baade fordi Sagen i sig selv er retfærdig, og fordi der paa forskellig Maade er Præcedenser nok for et saadant Forlangende. I Lov Nr. 57 af 3. April 1900 angaaende Vidneførsel for Arbejds-Voldgiftsretter er der for det første givet bestaaende Centralforeninger af Arbejdsgivere og Arbejdere Ret til at foretage Vidneførsel der paa samme Maade, som den sker ved de af Staten etablerede Retter i alle Instanser. Paa Grundlag heraf, idet man gik ud fra den samme Interesse, som skulde varetages fra begge Sider, har man ogsaa i Fabrikloven af 11. April 1901 fastsat, at Organisationerne — de samme, som ere nævnte i Loven af 3. April 1900 — have Adgang til at udpege Repræsentanter, som skulle varetage Arbejdernes og Arbejdsgivernes Rettigheder indenfor Arbejdsraadet. I Fabriklovens § 23 hedder det jo: „Hvis der bestaar Centralforeninger af Arbejdsgivere og Arbejdere i de under Lovens Omraade faldende Virksomheder, hvem de i Lov Nr. 57 af 3die April 1900 om Vidneførsel for Arbejds-Voldgiftsretter omtalte Beføjelser ere indrømmede, skal det tillades saadanne Centralforeninger til enhver ledig Plads i Raadet, henholdsvis blandt de 3 Arbejdsgiveres eller de 3 Arbejdes, at bringe 3 Personer i Forslag, og Ministeren er da bunden til at vælge en af disse til den ledige Plads“. Der er altsaa givet Arbejdsgivere og Arbejdere en Ret til at udpege Repræsentanter, et større Antal, end der skal anvendes, og Mini-

steren er da bunden til at vælge blandt de af Organisationerne udpegede Repræsentanter. Andet og mere er det ikke, vi have villet foreslaa her. Det er sandt, at der er nogle Vanskeligheder derved, idet de Organisationer, hvorom der her er Tale, ikke alle staa under den Centralorganisation af Arbejdere, her kunde være Tale om. Det gøre de ikke, men det kunde man lade Centralorganisationerne om, det kom de nok ud af med de Organisationer, som ikke ere Medlemmer. Det kan ogsaa tænkes, at Organisationer, hvem Fabrikloven angaar, staa udenfor Centralorganisationen, men det gaar meget dejligt alligevel, vi komme meget godt ud af at faa valgt disse Repræsentanter til Trods for, at der er Organisationer, som staa udenfor Centralorganisationen af Arbejdere og maaske ogsaa udenfor Centralorganisationen af Arbejdsgivere. Der er endnu et tredje Præcedens for, at der er givet Arbejdere en Adgang til at skaffe sig Indflydelse, hvor deres Interesse varetages, og det er ved selve Ulykkesforsikringslovens Haandhævelse, nemlig i Arbejderforsikringsraadet. Der er givet de anerkendte Sygekasser en Adgang til gennem deres Nævn at vælge Repræsentanter ind i Ulykkesforsikringsraadet.

Der er altsaa i tre Tilfælde Præcedens for det, vi her foreslaa, men desuagtet har Udvalget sagt Nej. Jeg vil ikke haabe, at det høje Ting vil tiltræde Udvalgets Flertals Opfattelse; thi jeg finder, at den er ganske uberettiget og stridende mod enhver Retfærdighed. Den Omstændighed, at de Folk, hvorom der for en væsentlig Del her er Tale, Arbejdsgivere og Redere, og som komme her gennem deres Fællesrepræsentation med Andragende til Udvalget og Rigsdagen og blive hørte, have nægtet deres Arbejdere Organisationsret, finder jeg ikke bør komme i Betragtning; thi, som jeg erklærede ved Sagens første Behandling her, der bestaar Organisationer af disse Arbejdere, og man tør vel nok tro mig saa meget, at man saa kunde lade denne Sag prøve sig selv og lade de to Centralorganisationer skaffe de Repræsentanter til Veje, som ere nødvendige, for at Ministeren kan træffe sit Valg. Det er rigtigt, at Rederne have forbudt deres Søarbejdere at være i Foreninger, at danne Organisationer, men det er lige saa rigtigt, at dette Forbud ikke har kunnet overholdes, i alt Fald ikke i den Udstrækning, som Rederne have ønsket. Organisationstrangen bunder nemlig dybere, end et Forbud, som udgaar fra